CONCILIEREA, UN ANOTIMP DOLDORA DE ROD

* Luptele politice din Parlament umbresc războiul din Transnistria

În noaptea de 23 spre 24 martie, polițiștii și voluntarii dislocați pe linia întîi a frontului Pogrebnea-Doroțcaia au gustat din plin din fructele concilierii. Începînd cu ora 20 și pînă aproape la 4 dimineața, această poziție a fost supusă unor atacuri și tiruri violente din partea separatiștilor. Tranșeea, în care ne-am aflat timp de cîteva ore în prima jumătate a zilei de 24 martie, nu seamănă nici pe departe cu o butaforie dintr-un film. În primul rînd, oamenii: fețe mohorîte, încrîncenate. Multe, foarte multe tuburi de cartușe folosite și aceleași întrebări, de la reluarea acțiunilor militare pînă acum, care de fapt sînt retorice. Poliția și voluntarii se întreabă în nedumerire mai mult pe sine decît pe noi, deși uneori sîntem confundați cu parlamentarii. De ce sînt uitați?

O nouă confirmare a realității că, într-adevăr, la Chișinău nu se știe ce este cu ei, ne servește informația furnizată în dimineața zilei de ieri de serviciile de relații cu mass-media ale M.A.I. și Ministerului Securității. Potrivit versiunii celui dintîi, în seara zilei de 23 martie au avut loc schimburi de focuri, care au încetat la ora 21. În varianta Securității, tirul a încetat în jurul orei 20. Secția "Reporteri" de la "S.T." conlucrează demult cu aceste servicii și este recunoscătoare pentru informațiile ce le comunică ziarului. De dragul adevărului, reprosăm, însă, lipsa unei tehnologii eficiente de compulsare, selectare și verificare a informației din zona luptelor. Pînă la urmă, acest adevăr dezgolește o altă stare de lucruri, mult mai dramatică: factorii de răspundere de la Ministerul de Interne și Securitate nu controlează sau controlează doar parțial situația pe teren. O altă variantă ar fi nedorința de a pune la dispoziția presei informația completă. Nu credem însă că în această situație dumnealor ar fi interesați să tăinuiască adevărul.

Cu atît mai mult cu cît deteriorarea aparatelor de radiotelefon a lăsat o parte de polițiști și voluntari fără legătură cu statul-major, iar aparatele în stare de funcționare sînt interceptate sau bruiate de separatiști. Pozițiile noastre sînt zilnic fotografiate sau filmate, în cel mai rău caz studiate vizual din elicoptere-iscoadă ale părții adverse, împotriva cărora polițiștii și voluntarii nu pot întreprinde nimic eficient. Nu dispun de arme corespunzătoare. În plus, combatanții noștri sînt expuși la un mare pericol teoretic și practic prin faptul că le lipsesc cu desăvîrșire hărți topografice, ba chiar și cele ale drumurilor auto.

De fapt, orientarea pe teren e asigurată mai mult de voluntarii locali, care în misiunile de recunoaștere sînt ținte pentru lunetiști.

La cele enumerate mai sus se adaugă radiculita și tusea, vocile răgușite ale combatanților noștri din prima linie, pentru care un braț de paie în tranșee ar însemna o bucată bună de noroc. În prezența noastră medicul care a inspectat linia întîi a împărțit băieților pastile și tinctură de iod.

Grupul de voluntari din Dubăsarii Vechi, sub comanda lui Vasile Grădinaru, inspector de sector în aceeași localitate, grupul de polițiști subordonat lui Gheorghe Pistol, locotenent major în batalionul de patrulare și pază, în adînca lor nedumerire se întrebau mai mult de sănătatea celor de la putere din Chișinău decît de a lor: "Ei știu ce se face aici? Ei au de gînd să vină săvadă cu propriii lor ochi ce e aici? Nu-i vom "lecui" printr-o ședere de o noapte întreagă în tranșee, nu-i vom lua cu noi la atac. Să stea măcar cinci minute cu noi, în adăpost, sub muzica armelor. Nu de alta, dar li s-o fi părînd că aici ne jucăm de-a războiul..."

La 13.30, cînd părăseam linia întîi, "muzicanții" își acordau "instrumentele": pistoale-mitraliere, mitraliere grele, mașini blindate, puști cu lunetă. Întîrziau doar musafirii multașteptați...

Fidel GALAICU
Mihai CĂLIN

